

● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile

FIȘA DE PONTAJ A REPORTERULUI

„CE PĂRERE AVEȚI DESPRE ACEASTĂ PĂRERE ?“

Proletari din toate țările, uniți-vă!

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII. SERIA II.

NR. 5512

4 PAGINI - 25 BANI

MIERCURI

8 FEBRUARIE 1967

Încheierea vizitei în Tunisia a președintelui Consiliului de Stat, Chivu Stoica

TUNIS 7 (Agerpres). — Trimișii speciali, Nicolae Puicea și Nicolae N. Lupu, transmit: Marți dimineața președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, și soția, împreună cu persoanele care l-au însoțit, și-a încheiat vizita oficială de prietenie în Tunisia.

De la reședința „1 Iunie” la aeroportul Tunis—Cartagina, oaspeții au fost conduși de președintele Tunisiei, Habib Burghiba, cu soția, dr. Sadok Mokkadem, președintele Adunării Naționale, Bahi Ladhani, secretar de stat al președinției, Habib Burghiba jr., ministrul Afacerilor Externe, Ahmed Mestiri, ministrul Apărării Naționale. La aeroport au venit, pentru a-i conduce pe oaspeți, membrii guvernului, înalte oficialități tunisiene, decanul corpului diplomatic, generali și ofițeri.

Au fost de față Ioan Georgescu, ambasadorul Republicii Socialiste România în Tunisia și alți membri ai ambasadei române. Folosim acest prilej pentru a vă transmite cele mai calde urări de sănătate și fericire personală dv. și doamnei Burghiba, de pace, progres și prosperitate pentru poporul tunisian prieten. Imi exprim convingerea că relațiile româno-tunisiene se vor dezvoltă continuu în interesul popoarelor noastre.

ÎN PRIMA LINIE A ÎNTECERII — FRUNTAȘII

ORADEA: PE ȘANTIERUL UNEI VIITOARE FABRICI DE MOBILĂ. La Oradea, în zona industrială a orașului, se face pregătirea de organizare a unui nou șantier: aici va fi construită o modernă fabrică de mobilă. Aceasta va livra anual 24.000 de garnituri de mobilă, avind ca etalon tipul de mobilă „Modern III” precum și semifabricatele părților masive pentru alte 20.000 de garnituri de mobilă ce se vor încheia și finisa la fabrica de mobilă de la Satu Mare. La fabrica orădeană se vor realiza, de asemenea, anual, cîteva mii de garnituri de mobilă de artă și stil. Zestrea noii unități industriale va fi compusă din utilaje avind un înalt grad de mecanizare și automatizare la nivelul tehnicii actuale. I. P.

2000 DE STELUȚE

2.000. Atîta muncitori, tehnicieni și ingineri, vîrstnici și tineri, au primit titlul de frunțaș în întrecerea socialistă pe 1966 la renumita uzină de tractoare din Brașov. La prima vedere, cifra nu impresionează. Semnificațiile ei sînt însă adînci, valențele multiple. Un număr de 2.000 de muncitori și cadre tehnice și-au depășit și de zi, luni de luni, sarcinile de producție, angajamentele proprii. În 1966, Uzina de tractoare a realizat la producția globală o depășire de peste 9 milioane lei, iar la producția marfă peste 24 milioane lei. Productivitatea muncii a crescut față de anul precedent, cu 11,75 la sută. Economie suplimentară la prețul de cost depășesc 1.300.000 lei. Acestea sînt alte cifre, alte certitudini, baza de lansare spre noi realizări, spre succesele anului curent. Între ele și cei 2.000 de frunțași, există o corelație directă, o explicație a unora prin altele. Contribuția frunțașilor la realizarea fiecăruia din aceste succese a fost determinantă. Ei au fost cei mai receptivi, cei mai activi inovatori, promotori ai noului, raționalizatori cunoscuți din uzină. Tînărul montor Costache Dumitru, unul dintre frunțași, se frămîntă de luni de zile, studiază zeci de manuale și reviste pentru a-și contura în imaginație, și apoi a transpune în practică, o idee de o valoare tehnică deosebită: modificarea vechiului sistem de comandă al accelerației la tractoare. Ideea, devenită o măsură practică, se concretizează acum în reducere a 20 a numărului reperelor necesare anterior și aduce uzinei economie de peste 30 tone de metal anual. Bineînțeles, toate acestea sînt materializate în sute de mii de lei la prețul de cost. Dar acesta este un singur exemplu. Despre fiecare din cei 2.000 se pot spune lucruri asemănătoare.

ROMULUS LAL, corespondentul „Scintei tineretului” pentru regiunea Brașov

(Continuare în pag. a III-a)

Fișa de pontaj a lui Sărăndan Savu de la Uzina de strunguri Arad a fost inaugurată acum doi ani. Cînd șeful secției a vrut să-l facă cunoscut pe mașina de găurit în coordonate, Sărăndan s-a apropiat familial de utilaj mormurînd emoționat: „Nu e nevoie; ne cunoaștem...” A fost o clipă de nedumerire. Doar Dunai Francis („bătrînul”, cum îl spunea uncoară Sărăndan) a zîmbit cu tăcere. Stia el ce știa. Sărăndan Savu, fostul său ucenic, își făcuse practica tot aici. Și mai știa că ucenicul se lega-se de această mașină, fapt care îl îndemna pe vîrstnic să-l ia alături de el și după școală. Acum sînt „colegi”. Lucrează amîndoi, în schimburi, pe același utilaj. Foto-text: O PLECAN

ÎN COOPERATIVELE AGRICOLE

Zilele trecute, ziarul nostru a publicat prima parte a anchetei avind ca temă găsirea celor mai potrivite forme și modalități de pregătire a brigadierilor din cooperativele agricole, care să asigure creșterea competenței lor profesionale. Aprecînd actualitatea acestei cerințe desprinsă din importanța rolului pe care îl are brigadierul în rezolvarea sigură, calificată a sarcinilor ce revin acestor unități, unii dintre participanții la ancheta noastră au venit, printre altele, cu propunerea pregătirii acestor cadre la cursurile fără frecvență care s-ar putea înființa pe lângă liceele de specialitate. Publicăm, în continuare, o-piniile altor brigadierii, președinți și specialiști. Revenim, totodată, cu rugămîntea adresată cadrelor din agricultură de a-și spune părerea, venind cu noi sugestii și opinii referitoare la tema anchetei.

FIECARE BRIGADIER — UN TEHNICIAN (II)

TEHNICIAN (II)

La cel patruzeci și cinci — cincizeci de ani ai săi, tovarășul DUMITRU STOICA, președintele cooperativei agricole din comuna Independența (raionul Galați) cîntărește vorbele cu atenția experienței pe care i-au dat-o anii. — Școala, și numai școala este puncta spre ceea ce vrem și e necesar să fie brigadierul într-o cooperativă agricolă — un om cu cunoștințe, un tehnician. Și la noi sînt brigadierii cu experiență care iubesc cooperativa și își pun toate eforturile în slujba intereselor ei, dar se simte adesea că lucrăm meșteșugărește, „după ochi”, în timp ce cîmpul, zootehnia abia acum, de cînd cu mașinile îngrășămintele, irigațiile așteaptă de la noi muncă bazată pe cuceririle noi ale științei. Nrebuie să ne perfecționăm. De vreun an și ceva avem ca brigadier vîntic pe tovarășul Ifteni Gurău. E tehnician. Și pricepera lui s-a văzut concret. A știut cum și cînd să intervină. Mans sau unele gre-

șeli pe care le făceau înainte din cauză că nu cunoașteam o sumă de reguli și nu aveam un specialist în acest domeniu, nu ne-au mai dîjmuit producția. Rezultatul — în comparație cu alți ani, anul trecut venitul obținut la hectar s-a dublat. Mă gîndesc o clipă ar fi cîștigat cooperativa noastră agricolă dacă toți brigadierii ar fi fost ca Ifteni? — În regiunea Galați, intervine tovarășul IFTENI GURĂU, sintem mulți absolvenți de școli tehnice agricole — oameni în a căror pregătire statul a investit bani. Din cîte cunosc eu însă, mulți dintre acești tehnicieni nu sînt repartizați și folosiți în mod corespunzător în unitățile de producție. Este și convingerea mea să majoritatea brigadierilor din cooperativele agricole sînt oameni cu o bogată experiență. Cel mai bun (și care

Ing. GH. FECIORU (Continuare în pag. a III-a)

CADRAN BĂRBAȚII — IARNA

Cînd vibrațiile marelui clopot care este stadioulul cu cei 22 de jucători și zecile de mii de spectatori dezvăluie, duminică de duminică, s-au stîns sau au intrat în zonele subconștente, o tăcere glacială s-a așternut asupra isprăvilor acestui zeu zburdănic și capricios al epocii noastre. Nici măcar bilanțurile socotitorilor intru fotbal n-au mai putut prelungei vîntul stadioulului. Oamenii voiau să se odihnească. Oamenii aveau nevoie de liniște. De liniște, de un concert cu armonii de vis, de o carte, dacă se poate nepolitistă, de căldura odihnitoare și domestică a căminului. Dar zeul chinuit prematur de uitarea așternută prea devreme, ca un omăt de pișcă deasupra lăptelilor sale, n-a intrat în hibernare. În noaptea în care oamenii cloceau un pahar de vin, discipolii săi cum ne dovedesc fotografiile, cloceau cîte un pahar de lapte (dulce sau bătut) nu dintr-un spirit de contrazicere și nici, poate, dintr-unul publicitar, ci așa, că merită măcar o dată într-un an. Și-apoi, în-te lanț dezvăluiri care mai de care mai verbecle. Tonul

V. ARBACHELIAN (Continuare în pag. a III-a)

Coloane

FAPTELE — ONOAREA MUNCII TALE

„Asistăm în sectorul II al Fabricii de confecții și tricotaje București la adunarea de înmînare a înșinelor și diplomelor de frunțaș în întrecerea socialistă pe 1966. Priveșc în sală. Foarte multe chipuri — mai ales de tineri — îmbrăjurate. Ora bilanțului, ora raportării propriilor fapte nu la o zi—două, ci la 365 de zile. Ora cînd revezi, ca într-o oglîndă, munca ta și a tovarășilor tăi dintr-un an întreg. Și totuși... Gheorghe Ioana. A tresărit surprîns ca un copil de far-

mecul unui vis frumos. Prima insignă pentru prima oară și undeva, în tremurul genelor se cernea o lacrimă de mulțumire. Am înțeles-o convins fiind că boaba de chihlimbar sălășluite nedescătușată vreme îndelungată în așteptarea acestei clipe unice. Și apoi a venit mărturisirea: — Abia acum sînt convins că într-adevăr aportul meu este atît de substanțial încît

ILIE COSTACHE (Continuare în pag. a III-a)

Înmînarea insignei de frunțaș la Filatura românească de bumbac

SĂ DISCUTĂM DESPRE TINEREȚE, EDUCAȚIE, RĂSPUNDERI

NIMIC DESPRE FRICOȘI

cu participarea tovarășilor

— ing. MIRCEA FINESCU — pilot de încercare, maestru emerit al sportului; — NINA BUZDUGA — dresoare de animale sălbatice la Cîrcul de Stat București; — JUSTIN CAPRĂ — proiectant la Institutul de cercetări Auto, Navale și Aeriene; — ing. DAN CĂDERE — tehnolog la Întreprinderea 3 Izolații; — IOSIF GHEORGHE — cercetător principal la Institutul de psihologie al Academiei; — AUREL IEREMIA, căpitanul echipei de alpinism a clubului Steaua, maestru al sportului; — MIHAI ROMAN — președintele Tribunalului popular al raionului Grivița roșie; — Doctor ION VIANU, asistent la Facultatea de medicină.

Dr. I. VIANU: Se poate spune că frica și curajul purced din același izvor. În fața pericolelor care amenință, în fața necesității de-a supraviețui și de a se perpetua, ființele vii au de ales numai două căi: fuga și lupta. Amîndouă fac apel la aceleași resurse fizice, punînd organismul în stare de alarmă. Dar animalul, oricît de îndrăzneț, oricît de lute, oricît de agresiv, nu depășește limitele pe care — ca o fatalitate — i le impune specia din care face parte. Există însă o viețuitoare care merge împotriva instinctelor speciei: acesta este omul, omul despre care Antoine de Saint-Exupery spunea că se descoperă atunci cînd se măsoară cu obstacolu. Și dintre oameni, unii par să încarneze această însușire în modul cel mai exemplar: pe aceștia îi numim curajoși. S-a discutat mult despre curajul moral și cel fizic. Cel

dintil ar duce omenirea înainte, al doilea ar fi numai un joc. Această teză este greșită. În primul rînd pentru că ele, curajul moral și cel fizic se imbină: Giordano Bruno, marele filozof și om de știință din sec. XVI a fost schingiuit și ars pe rug pentru că a refuzat Discuție organizată de LIANA ANGHEL și ILEANA DINICĂ (Continuare în pag. a III-a)

La cabana Dtham

„CE PĂRERE AVEȚI DESPRE ACEASTĂ PĂRERE ?“

...CARE ÎMPIEDICĂ NUMEROȘI ELEVI SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ DORINȚA DE A DEVENI MEMBRI AI ORGANIZAȚIEI U. T. C.

ECOURI

NOTELE NU POT SPUNE TOTUL

Este bine știut că pentru a se putea afirma cu adevărat ca un factor important în desfășurarea procesului instructiv-educativ colaborarea dintre școală și organizația U.T.C. trebuie să se manifeste nu numai permanent, ci și multilateral, să îmbrăce toate aspectele instruirii și educației elevilor. Pornind de la un asemenea punct de vedere, consider că conlucrarea strânsă între diriginte și organizația U.T.C. nu trebuie să ocolească cu nici un chip nici acest aspect, atât de însemnat pentru organizație, al creșterii rindurilor utecistilor, chiar dacă în această privință se poate invoca caracterul strict de problemă internă a vieții de organizație. Practic, în cele mai multe cazuri nici nu se întâmplă așa. Fiindcă de obicei, la primirea unui elev în rindurile organizației, colectivul de uteciști, biroul organizației solicită și părerea dirigintelui, îl consultă pe ceilalți profesori. Ba mai mult, îi invită la adunările generale în care sînt discutate cererile unor tineri de a deveni uteciști. Este un lucru ciudat se poate de bun. Fără îndoială, hotărîrea privind primirea unui elev în rindurile U.T.C. nu poate aparține, așa cum prevede statutul, decât membrilor organizației, adunării generale. Dar cuvîntul profesorului, aprecierile obiective, pline de conținut, purtînd pecetea maturității și a experienței, pe care le poate face dirigintele, sînt

pentru organizație de real folos în cunoașterea și aprecierea tînărului pus în discuție. Această intervenție a profesorului trebuie, însă, să se facă cu multă grijă, cu mult tact, pricepere. Fiindcă așa cum se arată și în articolul „Ce părere aveți despre această părere”, așa cum ne-a arătat și propria noastră experiență, în această privință pot apărea și greșeli. Ca profesor mai tînăr am fost mai multă vreme secretar al organizației U.T.C. din liceul nostru. În această calitate am constatat de pildă, că paralelismul existent uneori între munca dirigintelui și activitatea organizației U.T.C., paralelism care sîrăcește oarecum activitatea educativă, care denaturează specificul activității U.T.C., este în cele mai frecvente cazuri, urmarea unor greșite raporturi de colaborare dintre diriginte și organizație. Bine intenționat, profesorul ține să acorde sprijin organizației, să ajute uteciștii să desfășoare o activitate bogată. Pentru aceasta ar trebui să cunoască bine obiectivele și sarcinile organizației, specificul activității sale. Necunoscînd însă acestea, el recomandă organizației activități pentru care procesul instructiv-educativ rezervă cu totul alt cadru, ajungîndu-se astfel ca adunările generale să devină fie ore de istorie, geografie etc. Revenind la problema pusă în discuție — aceea de creșterii rindu-

rilor organizației U.T.C. și la cuprinderea în U.T.C. într-o măsură mai însemnată a elevilor din clasele a VIII-a și a IX-a, eu cred că și aici este vorba tot de o denaturare a adevăratelor raporturi ce trebuie să existe între cei doi factori. Fiindcă numai necunoscînd bine specificul organizației sau ignorîndu-l, se poate ajunge ca singurul criteriu de primire a unui elev în U.T.C. să fie cel al mediilor trimeseriile. Și la noi s-au manifestat uneori tendințe de a avea în vedere numai notele elevului, de a aprecia calitățile sale numai după catalog. Noi le-am combătut. Fiește rezultatele la învățătură și mai ales singurîta și răspunderea cu care studiază le avem permanent în vedere, dar la discutarea cererii unui tînăr de a deveni membru al organizației U.T.C. nu trecem cu vederea lucrurile esențiale ca pregătirea politică, atașamentul față de colectivul clasei și față de organizație, atitudinea față de muncă, comportarea elevului în toate împrejurările. Am avut, de pildă, un elev foarte bun la învățătură. Dacă s-ar fi luat în considerare numai acest aspect, elevul respectiv merita fără îndoială să devină utecist. Cu toate acestea, cînd a fost pus în discuția adunării generale cererea sa, membrii organizației au avut obiecții serioase. Și anume, faptul că elevul respectiv era rupt de colectivul clasei, refuza să parti-

cipe la acțiunile sale. Dirigintele clasei, prezent la adunare, a luat cuvîntul și cu tact a apreciat spiritul critic, combativ al adunării și chiar hotărîrea ei, dar nu a uitat să spună că elevul poate să se îndrepte și poate deveni chiar utecist fruntaș. E nevoie numai de ajutor din partea organizației. Ceea ce s-a și întîmplat. Cîteva luni mai tîrziu elevul a devenit utecist iar în anul următor colegii l-au ales chiar în biroul organizației. Așa dar, nu notele, ca un criteriu absolut, ci întreaga activitate, calitățile politico-morale, comportarea tînărului trebuie avute în vedere la primirea sa în organizație. Consider că pornind de la indicațiile Congresului al VIII-lea al U.T.C., organizațiile U.T.C. trebuie să-și propună ca sarcină desfășurarea unei astfel de activități pentru ca toți elevii clasei să se ridice la nivelul exigențelor

pe care le pune titlul de utecist. Și aici un sprijin deosebit îl pot da cadrele didactice. La noi în liceu la clasele a VIII-a se organizează cu sprijinul dirigintilor discutarea unor teme legate de tradițiile revoluționare ale U.T.C., de contribuția pe care o aduce U.T.C. sub conducerea partidului în opera de construire a socialismului, de răspunderile pe care le implică pentru fiecare tînăr calitatea de membru al organizației revoluționare a tineretului etc. Totodată îi ajutam pe elevii neutecisti să la cunoștință de Statutul U.T.C., să cunoască sarcinile și scopurile organizației, prin discuții, prin înțelegerea unor întîlniri cu activiști, cu vechi membri de partid. Desfășurînd astfel de activități îi ajutam pe elevii să pătrundă semnificația primirii în U.T.C., importanța acestui eveniment în viața lor. Și de măsura în care am izbutit să facem acest lucru, primirea în U.T.C. a constituit pentru majoritatea elevilor noștri un îndemnul de a munci mai bine, de a învăța mai singurinos pentru a fi cit mai de folos patriei.

Prof. ȘERBAN I. POPESCU
Liceul Strehala,
regiunea Oltenia

O DOVADĂ A COMODITĂȚII

Pornind de la faptul că în clasele a VIII-a elevii împlinesc vârsta la care pot deveni uteciști, comitetul U.T.C. din liceul nostru și-a îndreptat în mod deosebit atenția spre aceste clase încă de la începutul trimestrului I.

Consecința firească a unei activități intense s-a observat în momentul primirii în U.T.C. de cei mai mulți elevi din cei care urmau să primească carnetul

de membru și îmbunătățiseră considerabil situația la învățătură și disciplină. Astfel, din cei 50 de elevi ai clasei a VIII-a mai bine de jumătate sînt acum membri ai organizației U.T.C., ei înșiși preocupîndu-se în momentul de față de pregătirea celorlalți colegi pentru a putea deveni și aceștia uteciști.

Referindu-mă la problemele ridicate în articolul „Ce părere aveți despre această părere”,

Prof. EMANUEL MERER
secretar al comitetului U.T.C.
Liceul nr. 2 Slatina

NIMIC DESPRE FRICOSI

(Urmare din pag. 1)

ars pe rug pentru că a refuzat să abjure ideile sale, care au devenit unul din temelurile lumii moderne. În al doilea rînd: pentru că orice act de curaj conține în sine un exemplu și un îndemnul, pe care un om — un simplu om — îl dă tovarășilor săi.

Cred că a fi curajos nu înseamnă a ignora toțiș pericolul, ci a cîntări toate șansele și a alege totuși riscul. În acest sens se poate spune că îndrăzneala nu este posibilă fără o anumită doză de frică.

Ce vă stimulează pe dv. oameni cetezătorii, ce se petrece cu dv. atunci cînd acționați? Sînt întrebări, ale căror răspunsuri le așteptăm cu nerăbdare.

M. FINESCU: Curajul, după părerea mea este asumarea riscului. Certitudinea reușitei nu înseamnă curaj. Ce este un om fricos? Cel care nu cunoaște, copilul care se teme de întuneric. Mai tîrziu, în prezența riscului, cîntărind șansele pro și contra, ajungi să te definești sau nu ca un om curajos.

GH. IOSIF: Cred că un element fundamental în definiția curajului este acela al mobilului, al motivului moral și social în virtutea căruia trebuie să faci acțiunea respectivă.

N. BUZDUGA: În legătură cu acest mobil, el se poate lega de anumite lucruri foarte simple: de exemplu, dragostea pentru un lucru din natură, pentru animalele sălbatice. În această privință socot ilustrația prima mea întîlnire directă cu animalele. Ea s-a petrecut la Grădina zoologică. Pasiunea mai veche și doza de curaj pe care mi-am luat-o atunci m-au ajutat să-mi înving sfîrșul și să intru în padocul leilor. Leoaica, vîzîndu-mă s-a repezit în pieptul meu și a încercat să mă sfișie. Dar, într-o secundă, fără să mă gîndesc, căuțînd să mă apăr, i-am dat un pumn în nas și leoaica s-a retras, supunîndu-se. De atunci nu mai am fost fricos de animalele sălbatice.

A. IEREMIA: Uneori are loc fenomenul invers. Era prin 1948—1950, cînd am început să fac alpinism și eram mai

„curajos”. Apoi, pe măsură ce am deprins mai bine tehnica, mi-am dezvoltat și instinctul de conservare. Am devenit mai lucid în fața unor pericole serioase: avalanșe, furtuni etc. Un alt element este și mediul natural, în cazul nostru peisajul. De pildă, am trăit momente grele de escaladare în vîi cu pereți umezi, alunecoși, în care atmosfera este mai încălcată, cerul mohorit, stînci și profiluri stranie, păduri lugubre de gheață. În această situație apărea teama.

I. VIANU: Știm că alpinismul este un sport de echipă. Care este rolul echipei în potențarea curajului?

A. IEREMIA: În echipa de alpinism se sudează prietenii extrem de trainice. S-ar putea spune că frînghia care leagă pe alpinisti este simbolul unei legături sufletești extrem de trainice. Intotdeauna, după o întîmplare în care viața unuia din noi a fost pusă în joc, s-au format prietenii într-adevăr de neuitat.

GH. IOSIF: Intervine, deci, și un alt factor: responsabilitatea. În fiecare echipă, fiecare se simte responsabil de soarta tuturor celorlalți.

I. VIANU: O altă latură importantă a problemei în discuție este aceea a raportului dintre competență și curaj. În ea măsură cunoașterea unei meserii sau a unei tehnici îți ajută să înfrînghi o anumită frică?

M. FINESCU: Eu, de pildă, consider că zborul de fiecare zi cu avionul nu e un act de curaj. Dar cineva, care nu are deprinderea zborului ar putea să fie de altă părere. Incidentele care se ivesc pe parcursul a unei zboruri, dacă ai o bună cunoștință a tehnicii zborului. În schimb, încercarea unui avion cu care nu s-a mai zburat este un act de curaj, căci se pot îni situații noi pentru care nu ai soluții tipice.

total excepțional la locul meu de muncă, unde să vă spun drept nu prea am ocazia să dau dovadă de curaj. Lucrez la un serviciu tehnic, un serviciu foarte liniștit. Dar, acum doi ani, s-a ivit o lucrare la înălțimea de 160 m la coșul de fum ridicat la Iașișnița — care s-a executat într-un mod ce constituie o inovație românească; fiind prima lucrare de acest gen și înălțimea mare a acestei construcții, s-a luat hotărîrea să se ia toată măsurile de prevedere. Trebuie ridicată o construcție de 160 tone la această înălțime, iar copilul avea o secțiune tronconică cu piese care cîntăreau vreo două tone și care trebuiau demontate de acolo, neavînd nici un punct de sprijin.

S-au propus o serie de soluții, dar erau foarte multe ezitări. Și pentru că toamii nu aveam ocazia în muncă mea obișnuită să-mi măsoz curajul am cerut să fac cu demontarea. Nimeni nu va reuși, se spunea, și toată lumea se aștepta omenesc să mă vadă și pe mine eșuînd. Trebuia să nu se producă nici un fel de teamă care să deruteze echipa, și s-o demobilizeze. Am căutat să le însușu încrederea și într-adevăr mergînd pe porțiuni, adică făcînd abstracție de problema în ansamblu, toată lumea lucra obișnuit și în momentul acela nimeni nu mai credea că face ceva ușor din comun. Acum cînd îmi aduc aminte mă apucă frica, dar atunci tuturor nu ni se părea că facem ceva deosebit.

Cel mai bun lucru e să nu te gîndești la ceea vrei. Trebuie să fii foarte concentrat. Intr-o zi un muncitor a alunecat și era să cadă. Pentru moment nimeni nu și-a dat seama că omul acesta era la doi pași de moarte; am căutat cu tact să-l îndepărtez de locul periculos; după terminarea lucrului nervii au cedat și noaptea am văzut numai oameni cîzînd de sus, iar a doua zi îmi era frică să mă sui; dar mi-am dat seama că și oamenii din jur vor fi contaminați de frica mea. Am luat hotărîrea să nu mai lucrez sus pînă nu-mi recăpăt încrederea. După cîteva zile munca decursea normal pentru mine. Îmi învinsesem frica.

M. FINESCU

NINA BUZDUGA

Dr. ION VIANU

IOSIF GHEORGHE

AUREL IEREMIA

A. IEREMIA: În 1965 am căzut. Eram aproape de moarte; într-un traseu de antrenament de la 180 m, ajunsesem la un virf și trebuia să urc urmat de cei doi secunzi Cristea și un alt băiat. Din virf mă ulyam jos, peretele depășise verticalitatea și de la 46 de m am căzut; ei nu au mai putut să acționeze; și unul dintre ei a pus mina pe frînghie, jupîndu-și toată pielea de pe mîni; dar am fost salvat; m-au prins la timp. Conștiința pericolului odată depășită este, după opinia mea, o cale sigură spre curaj.

GH. IOSIF: Este greșit cînd se crede că unii oameni au curaj înnăscut și alții îl dobîndesc. Toți îl dobîndesc. Nu înseamnă că cei care n-au calitativ sau cantitativ mai multe elemente curajoase, acestea nu le va dobîndi. Tocmai întrebarea aceasta se impune ca element de dezvoltare a curajului? Spiritul de echipă știm că este un factor. Mai sînt însă și alții și despre aceștia sînt discutăm în continuare.

I. VIANU: Am vorbit de curajul sportiv, de acel curaj care este făcut de dragul performanțelor, dar care nu este lipsit de o valoare socială, care nu este

un curaj absurd; există și curaj civic, ca și cel tehnic. Să vorbim acum despre motivația profesională a unor pasionați, care cer și ele un curaj specializat. Despre acest lucru ar fi interesant să auzim ce ne relatează tînărul inventator Justin Capră.

JUSTIN CAPRĂ: După părerea mea, fiecare om trebuie să aibă în viață un fel; felul meu a fost să realizez o vehicul de zbor fără aripi, o rașină care se pune în spate și cu ajutorul căreia să poți zbura. Am realizat acest lucru în 1957 și tot atunci l-am și brevetat — cu 5 ani înaintea unor americani. Eu nu consider că a fost un act de curaj, pentru că eram convins că aparatul e bine calculat și nu se poate rupe. Dacă am tremurat, era datorită emoției, și nu fricii! Dacă mi-e frică de ceva? Da! Să nu naufragiez în viață!

M. ROMAN: Mi se pare la fel de important și un altfel de curaj: curajul răspunderii, curajul opiniei proprii. A te feri să spui adevărul, a colocoli stări și situații de fapte care, conștient de gravitatea lor, le trești cu vederea pentru ca fie să-ți fie bine, într-un cuvînt a nu avea cu-

raju opiniei, este foarte dăunător societății în care trăiești. Marea majoritate a oamenilor demască cu curaj raul și grăbesc înnoirea etică a societății noastre. Citesc cu plăcere unele anchete sociale care după ce relatează anumite cazuri fac apel la opinia publică și ne place cu deosebire curajul cu care cititorii admoneștează greșeala.

Curajul este minunat atunci cînd are un scop. El dă o notă de romanticism vieții noastre, entuziasm.

I. VIANU: Intre imaginație și sistematizare activă este o mare legătură. Societatea noastră are nevoie de specialiști ca și de oameni de mare imaginație, de mare fantezie și idealuri, puse în slujba progresului umanității.

GH. IOSIF: Imaginația fără un spirit de cunostință este sterilă.

J. CAPRĂ: Chiar unui tehnician desăvîrșit uneori îi este greu să aibă curaj ca să treacă peste o lege sau alta, ce dăinuiește de sute de ani.

I. VIANU: În activitățile cu pericolozitate sporadică sau permanentă îndeplinirea sarcinilor nu reclamă în permanență curaj. Există o pregătire profesională deci o pregătire în vederea îndeplinirii activității respective de ori ce natură ar fi. Activitatea de pregătire, cunoașterea modului sau mijlocului tehnic de realizare a activității contribuie foarte mult la reducerea gradului de pericolozitate. Pregătirea mai constituie și un mijloc de formare a curajului prin experiență, antrenamente etc. Dar, deși există pregătire, apar situații de pericol. Curajul presupune conștientizarea pericolului. Mai e nevoie de o motivație. Mai sînt și alți factori în formularea

ori ni le pregătește, curajul nu constituie majoritatea faptelor vieții. În schimb există alte fapte, care durează pe timpul întregii noastre existențe și cărora le facem față cu totalitatea trăsăturilor personalității noastre. Așadar există un curaj cotidian. Anonim. Dar el este uneori la fel de mare.

GH. IOSIF: Curajul trebuie cultivat cu deosebire la tineret, stimulat la timp. Lipsa curajului duce la blazare, la pasivitate, la rezervă, la șablonare.

I. VIANU: În activitățile cu pericolozitate sporadică sau permanentă îndeplinirea sarcinilor nu reclamă în permanență curaj. Există o pregătire profesională deci o pregătire în vederea îndeplinirii activității respective de ori ce natură ar fi. Activitatea de pregătire, cunoașterea modului sau mijlocului tehnic de realizare a activității contribuie foarte mult la reducerea gradului de pericolozitate. Pregătirea mai constituie și un mijloc de formare a curajului prin experiență, antrenamente etc. Dar, deși există pregătire, apar situații de pericol. Curajul presupune conștientizarea pericolului. Mai e nevoie de o motivație. Mai sînt și alți factori în formularea

și susținerea curajului în funcție de specificul muncii factorii psihici, sociali, relaționale dintre oameni, ideile sociale etc.

Desigur, pasiunea teoretică, setea de cunoaștere pot evidenția în om valori de curaj nebănuite. Astfel, un om în aparență predispus numai pentru meditație poate deveni de la o zi la alta, curajos. Din discuțiile purtate aici se poate, cred, deduce o concluzie paradoxală: curajul în sine nu există, el poate fi redus la o sumă de însușiri și de tendințe care se manifestă în mod natural la toți oamenii „curajoși”: simți al răspunderii, competență, tehnică, pasiune, patos al cunoașterii, predominanță a rațiunii asupra sentimentelor, iubire pentru natură. A educa și a dezvoltă curajul înseamnă a educa și a dezvolta tocmai aceste trăsături pozitive, specifice mai cu seamă tineretului. Ar fi interesant pentru noi toți să profităm de această dezbateră și să cerem tinerilor dv. cititorii să ne scrie despre întîmplări din viața lor sau despre profesia lor în cazul că aceasta le solicită unei curaj și în generația noastră din despre curaj, despre această calitate principală a tineretului nostru.

DIN VIAȚA TINERETULUI LUMII

Din relatările agențiilor de presă reiese că în fața clădirii Facultății de științe juridice a Universității din Barcelona a avut loc un miting la care peste 1.000 de studenți ai acestei facultăți au adresat un apel tuturor studenților din Spania chemându-i să organizeze o grevă generală.

La această adunare, care a fost organizată în ciuda interdicției rectoratului, studenții au cerut să fie recunoscute drept organizații legale sindicatele democratice create de ei, care nu sînt sub controlul autorităților și să înceteze represuniile organelor polițienești împotriva studenților care luptă pentru drepturi și libertăți democratice.

În același timp, după cum anunță din Barcelona corespondentul agenției FRANCE PRESSE, rectoratul a adoptat o serie de măsuri împotriva acelor profesori și cadre didactice care sprijină mișcarea democratică a studenților. Astfel, rectoratul a anulat contractele a 40 de profesori și cadre didactice care au semnat toamna trecută o scrisoare de protest împotriva sancțiunilor la care au supus autoritățile universității pe studenții participanți la mișcarea democratică. Din primăvara anului 1966, precizează corespondentul, de la Universitatea din Barcelona, au fost concediați din aceleași motive peste 120 de profesori și cadre didactice.

Pierderile americane în Vietnam

Statele Unite au recunoscut oficial că numărul avioanelor militare pierdute în Vietnam este dublu decât cifrele menționate până acum în comunicatele difuzate la Washington.

Un purtător de cuvânt al Ministerului Apărării al S.U.A. a indicat luni că totalul pierderilor de avioane americane este de 1.172 fața de 621 admise pînă acum. El a adăugat că pierderile de elicoptere s-ar putea să treacă de cifra de 600 față de totalul de 225 admis pînă în prezent.

Purtătorul de cuvânt a explicat că această „diferență” provine din faptul că pînă acum nu au fost socotite avioanele pierdute în urma atacurilor împotriva aeroporturilor americane din Vietnamul de sud și a accidentelor. Potrivit agenției Reuter, aceleași surse au indicat că unul din motivele pentru care nu au fost dezvăluite amănunte privitoare la toate pierderile de avioane, a fost acela „ca inamicul să nu ia cunoștință de proporțiile pierderilor suferite de aviația americană”.

R. P. D. COREEANĂ. — Tineri schiori la Samjiyun

VIZITA MINISTRULUI DE EXTERNE AL ROMÂNIEI ÎN BELGIA

BRUXELLES 6 — Trimisii speciali Agerpres, Al. Gheorghiu și N. Ionescu, transmit: Ministrul Afacerilor Externe al României, Corneliu Mănescu, a sosit luni la amiază la Bruxelles într-o vizită oficială de cinci zile, la invitația ministrului Afacerilor Externe al Belgiei, Pierre Harmel.

La „Gare du Midi”, Corneliu Mănescu, cu soția și persoanele care îl însoțesc au fost întâmpinați de Pierre Harmel cu soția, Robert Vaes, secretar general al Ministerului Afacerilor Externe belgian, Honore Cambier, ambasadorul Belgiei la București și de alte persoane oficiale.

În aceeași zi, Corneliu Mănescu a semnat în registrele Palatului regal din Bruxelles. Apoi ministrul român a făcut o vizită de curtoazie lui Pierre Harmel, ministrul Afacerilor Externe al Belgiei. Cu acest prilej a avut loc o convorbire care s-a desfășurat într-o atmosferă sinceră și cordială.

Seara, Pierre Harmel, împreună cu soția, au oferit în saloanele Senatului, un dîneț în onoarea ministrului de externe Corneliu Mănescu și a soției sale.

Ministrul de externe al Belgiei, Pierre Harmel, a înmînat ministrului de externe, Corneliu Mănescu, în numele regelui Baudouin al Belgiei, ordinul „Marele Cordon Leopold al II-lea”.

În cursul dînețului, cei doi miniștri de externe au rostit toasturi.

În toastul său ministrul de externe al Belgiei, Pierre Harmel, și-a exprimat satisfacția de a avea ca oaspete pe ministrul de externe român, și a mulțumit că a răspuns la invitația sa de a face o vizită în Belgia. Această vizită, a subliniat el, contribuie la întărirea relațiilor belgiano-române.

Ministrul belgian a arătat că popoarele Europei au între ele mai multe legături profunde decât deosebirii; a recunoscut ceea ce le unește, a spus mai bine în valoare particularitățile construcției noastre politice, economice și sociale constituie o acțiune constructivă.

Salutîndu-vă în numele popoului belgian spus Pierre Harmel, are vrea să salute poporul român și pe fiecare din familiile sale, precizînd că bucuriile lor, mîndria și năzuințele lor profunde, speranțele lor de pace, truda lor dîră se aseamănă cu acelea ale cârmînelor belgiene.

Astăzi noi salutăm nu numai România harnică și activă ci, de asemenea, salutăm fermecul și tineretea ei.

Referindu-se la politica externă a României, el a apreciat acțiunile desfășurate de țara noastră, pentru coexistența pașnică și realizarea de contacte directe între toate țările lumii și îndeosebi între țările europene, precum și activitatea depusă la O.N.U. și U.N.E.S.C.O.

Ministrul de externe belgian a arătat în încheiere că oaspeții români vor găsi în Belgia interlocutori atășași cauzei păcii și destinderii.

Răspunzînd, ministrul de externe al României, Corneliu Mănescu, a mulțumit pentru cuvintele rostite la adresa țării noastre și a poporului român. El a arătat că primele contacte îndreptățesc convingerea că vizita se va solda cu rezultate pozitive, va da posibilitatea unei mai bune cunoașteri a țării și poporului belgian, a realizării sale pe plan material și spiritual și, totodată, va constitui un prilej de a împărtăși unele din preocupările și aspirațiile poporului român.

Unul din obiectivele majore ale politicii externe a României este de a contribui la îmbunătățirea relațiilor intereuropene, la construirea unui sistem de relații care să permită dezvoltarea fiecărui stat, afirmarea personalității sale, instaurarea securității și încrederii pe continentul european. După părerea guvernului Republicii Socialiste România, drumul prin care se poate realiza securitatea în Europa este, în primul rînd, întărirea și dezvoltarea relațiilor bilaterale între statele europene cu regimuri politico-sociale diferite.

Vorbitorul a subliniat că se înfruntă progrese încurajatoare în direcția colaborării între statele europene.

Corneliu Mănescu și-a exprimat satisfacția pentru faptul că Belgia, împreună cu România, și alte state europene, au elaborat rezoluția cu privire la acțiunile pe plan regional, pentru îmbunătățirea relațiilor de bună vecinătate între țările europene cu sisteme social-politice diferite, rezoluție adoptată de O.N.U.

Vorbitorul și-a exprimat în încheiere speranța că în cursul convorbirilor vor fi aprofundate probleme internaționale care interesează Belgia și România și că rezultatul acestor convorbiri va fi o mai strînsă înțelegere, colaborare și prietenie între România și Belgia, o contribuție la cauza păcii în Europa și în lume.

Expoziție românească de cărți și discuri la Tunis

La Casa de cultură din Tunis s-a deschis prima expoziție de cărți și discuri românești. Ea cuprinde peste 250 de cărți, reprezentînd creații de seamă ale literaturii noastre clasice și contemporane, albume de artă populară, pictură și sculptură, ghiduri turistice, lucrări de istorie, arheologie, medicină etc. Un mare număr de cărți în limba franceză au înlesnit publicului tunisian să cunoască, într-o expresie sintetică, realizările producției editoriale românești.

Expoziția, care a trezit încă de la deschidere un deosebit interes, a cuprins și unele discuri românești — muzică populară, de operă, muzică simfonică, precum și obiecte de artă populară.

Comandamentul forțelor portugheze din Angola are toate motivele să fie serios îngrijorat. Pretinzînd că ambuscada de la Nokri a fost organizată de angolezi veniți din Congo, frontiera cu această țară a fost închisă. Dar ea măsoară 2.000 de kilometri și, după cum se consideră la Luanda, pentru supravegherea ei vor trebui mobilizați zeci de mii de soldați. Or, efectivele actuale abia sînt suficiente pentru a asigura menținerea garnizoanelor înscăunată împiedicînd înaintarea a 20.000 de patrioți înarmați care încercîșc plantațiile de cafea din nordul Angolei. Un alt motiv de îngrijorare, îl constituie amenințarea tăierii căii ferate dintre portul Benguela și frontiera congoleză. Controlată de societatea britanică „Tanganyika Concession”, această linie de comunicații constituie singura cale de transport a două treimi din exporturile de cupru și magneziu din Congo și a unui sfert a exporturilor de cupru zambian. Închiderea ei ar însemna o lovitură gravă dată economiei portugheze într-un moment cînd economia acestor țări trece printr-o perioadă de criză. În sfîrșit, ceea ce feră de la Benguela furnizează fonduri și dezechilibrul de la Lisabona și ar priva statul portughez de o parte însemnată a mijloacelor financiare necesare pentru operațiunile militare care mobilizează, numai în Angola, 30.000 de oameni, din cei 120.000 dizlocați în coloniile portugheze din Africa. Istă motivele pentru care se consideră că, într-adevăr, anul 1967 se prezintă sub auspiciu sumbre pentru colonialiștii portughezi.

însemnări

2000000 DE SACI

R. P. BULGARIE. — Imagine surprinsă la Fabrica de produse lactate din Sofia

Boabele transformate într-un lichid aromat ce, pară a împrumutat culoarea pielii africanilor, au pătruns pretutindeni pe planeta noastră. Unii decretază cafeaua drept un reconfortant, iar alții o denunță ca un dușman al sănătății, dar sute de milioane de oameni de pe toate continentele o consumă cotidian cu o perseverență ce ignorază avertismentele. Consumatorii de cafea se gîndesc rareori la destinul boabelor cafelei, la zburcucimii celor ce muncesc pentru a le stringe, la speranțele lor care se destramă după fiecare recoltă.

O știre de numai cîteva rînduri, săraca în amănunte, ne-a parvenit din Londra. După trei săptămîni de dezbateri, Comitetul executiv al Organizației internaționale a cafelei a decis ca două milioane de saci de cafea să fie retrași de pe piață începînd cu prima zi a lui aprilie. Scopul: stabilizarea prețurilor în circuitul mondial al cafelei. Miliarde de boabe — miliarde de boabe — miliarde de porții de cafea și-au

schimbat destinația: au devenit hrană pentru cazanele locomotivelor (sau au sîrșit în crematorii de alt gen). Două milioane de saci de cafea pentru cultivarea și recoltarea cărora nemulțumiri oameni au trăit din greu.

Dar nu numai cafeaua are un asemenea destin. Agenția UNITED PRESS INTERNATIONAL, semnală „conflicțul cu privire la cacao”. Datele problemei sînt oricum cunoscute. Tările producătoare sînt alarmate de pendulările prețurilor pe

— cum scria U.P.I. — o bătaie pentru apărarea „propriei lor existențe”. Boabe cafelei. Milioane, miliarde de boabe. Saci care pornesc în lume. Saci pe care, nemiloase, le vor înghiți flăcăile. Dar dincolo de calculele cu dolari, în cifre astronomice, se găsește frîmțarea celor pentru care boabele acestora reprezintă singura sursă de existență: izvor de viață.

M. RAMURĂ

Naștere puțin obișnuită

VALERIE Marsden, o tînă ră engleză, a cărei inimă funcționează cu ajutorul unei pile electrice de la vîrstă de 17 ani, a născut la spitalul din Hull un băiat în greutate de 3.175 kg. Medicii hotărîșeră să întrerupă sarcina. Impotriva mamei l-a flout să cedeze, în cele din urmă.

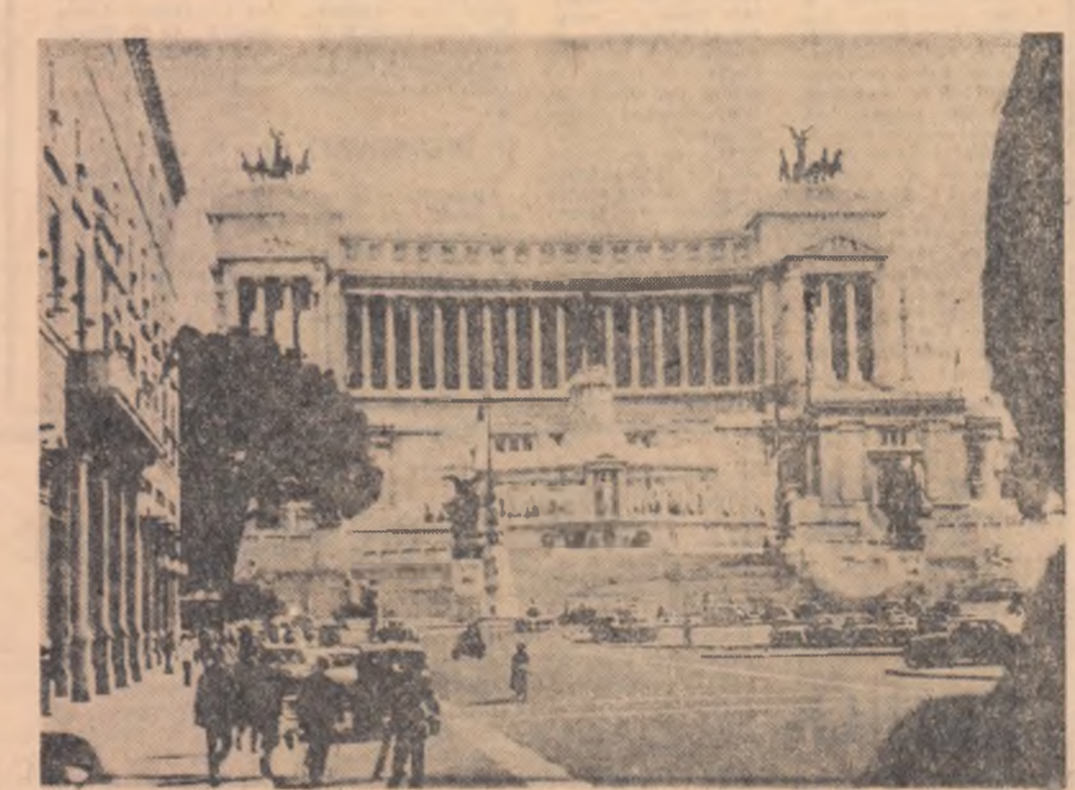
Fronturi noi în Angola

Anul 1967 riscă să fie un an dificil pentru Portugalia. După cum a arătat agenția ASSOCIATED PRESS, 1966 a fost „anul cel mai sîngeros” pentru corpurile expediționare portugheze împrăștiate în trei teritorii africane: Angola, Mozambic și Guineea portugheză. Comunicatele oficiale de la Lisabona recunosc că peste 600 de militari au murit în Angola și peste 500 în Mozambic și în Guineea portugheză. Nici cel mai naiv cititor al acestor comunicate nu le acordă însă încredere, numărul instințărilor de deces primite de familiile celor căzuți în numele intereselelor colonialiste fiind mult mai mare. O luptă sîngeroasă, care a costat viațile a 25 de soldați, pe lîngă un mare număr de răniți, a avut loc în cursul unei ambuscade organizate de patrioții angolezi la începutul lunii decembrie, anul trecut, în apropierea localității Nokri, situată lîngă frontiera cu Congo (Kinshasa).

Cu urmare a intensificării luptelor, guvernul portughez a hotărît sporirea duratei serviciului militar obligatoriu de la 18 luni, la 4 ani. Pe de altă parte, emigrarea tinerilor între 18 și 20 de ani va fi interzisă. Aceste măsuri fac parte dintr-un plan vast menit să permită sporirea efectivelor trupelor din coloniile africane. Lisabona luptă din rîspușeri să-și mențină teritoriile de pe continentul african. Primejdia principală a devenit acum, deschiderea unui nou front de către forțele patriotice în estul Angolei, chiar în inima cearului minier Cozombo. De la începutul luptei pentru independență a poporului angolez, forțele portugheze au fost concentrate în nord, de-a lungul frontierei cu Congo. În prezent, acțiunile patrioților se extind, ceea ce a determinat trimțterea de trupe pentru a asigura acoperirea regiunilor orientale.

Comandamentul forțelor portugheze din Angola are toate motivele să fie serios îngrijorat. Pretinzînd că ambuscada de la Nokri a fost organizată de angolezi veniți din Congo, frontiera cu această țară a fost închisă. Dar ea măsoară 2.000 de kilometri și, după cum se consideră la Luanda, pentru supravegherea ei vor trebui mobilizați zeci de mii de soldați. Or, efectivele actuale abia sînt suficiente pentru a asigura menținerea garnizoanelor înscăunată împiedicînd înaintarea a 20.000 de patrioți înarmați care încercîșc plantațiile de cafea din nordul Angolei. Un alt motiv de îngrijorare, îl constituie amenințarea tăierii căii ferate dintre portul Benguela și frontiera congoleză. Controlată de societatea britanică „Tanganyika Concession”, această linie de comunicații constituie singura cale de transport a două treimi din exporturile de cupru și magneziu din Congo și a unui sfert a exporturilor de cupru zambian. Închiderea ei ar însemna o lovitură gravă dată economiei portugheze într-un moment cînd economia acestor țări trece printr-o perioadă de criză. În sfîrșit, ceea ce feră de la Benguela furnizează fonduri și dezechilibrul de la Lisabona și ar priva statul portughez de o parte însemnată a mijloacelor financiare necesare pentru operațiunile militare care mobilizează, numai în Angola, 30.000 de oameni, din cei 120.000 dizlocați în coloniile portugheze din Africa. Istă motivele pentru care se consideră că, într-adevăr, anul 1967 se prezintă sub auspiciu sumbre pentru colonialiștii portughezi.

F. NICOARA

ITALIA. — În fotografia noastră unul dintre cele mai frumoase locuri din Roma: Piața Veneția

pe scurt

● LA LONDRA au început luni convorbirile oficiale dintre premierul britanic Harold Wilson și președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., Alexei Kosighin. Au participat George Brown, ministrul Afacerilor Externe al Marii Britanii, George Thomson, ministrul de stat pentru Afacerile Externe și alte persoane oficiale britanice, precum și persoanele care îl însoțesc pe Alexei Kosighin, Harold Wilson și Alexei Kosighin, au făcut un schimb de păreri în probleme internaționale actuale de interes comun.

„EFORT MASIV” ÎMPOTRIVA CRIMINALITĂȚII

● PREȘEDINTELE Johnson a înaintat luni un mesaj Congresului S.U.A. în care cere să fie întreprins „un efort masiv” în lupta pentru combaterea criminalității. În legătură cu aceasta el a prezentat mai multe proiecte de lege destinate să ducă la o reglementare a vizărilor armelor de foc. Mesajul subliniază că în fiecare an în Statele Unite sînt întemnițate 400.000 de persoane pentru diferite delictelor care costă poporul american peste 3 miliarde dolari anual. Președintele s-a arătat preocupat îndeosebi de creșterea criminalității în rîndurile tinerilor între 15 și 21 de ani. El a propus interzicerea vânzării de arme tinerilor sub 21 de ani, precum și interzicerea vânzării de arme prin corespondență, parțialilor care nu dețin un permis eliberat de guvernul federal.

● GUVERNUL congolez a anunțat organizarea unui concurs internațional pentru elaborarea proiectului unui monument al eroilor naționali Evariste Lumumba. Monumentul urmează să fie ridicat la Kinshasa. Au fost invitați să ia parte la concurs, arhitecți congolezi și străini.

RECEPTIONAREA IMAGINILOR DE PE „NIMBUS”

● UN GRUP de oameni de știință din Cracovia a construit un aparat care permite recepționarea imaginilor de televiziune transmise de satelitul meteorologic american „Nimbus”. Datorită acestei legături cu Cosmospul meteorologic din punct zîlnic de date privind repartizarea norilor deasupra Poloniei și a teritoriilor învecinate, imaginile obținute cu ajutorul satelitelor cuprind întregul teritoriu de la Baltica pînă la Marea Mediterană. În prezent, la Cracovia se lucrează la adaptarea aparatului pentru recepționarea imaginilor transmise de cel de-al doilea satelit meteorologic american „Essa”.

● AGENȚIA TASS transmite că, la 7 februarie, în Unluna Sovietică a fost lansat satelitul artificial al Pămîntului „Cosmos-140”. La bordul satelitelui au fost instalate aparate științifice pentru continuarea cercetărilor în spațiul cosmic, coezul programului anunțat de agenția TASS la 16 martie 1962.

● POLITIA lbaneză a arestat luni pe Negib Salha care a succedat lui Yousef Beidas în postul de președinte-director general al Băncii „Intra”, și este principalul acționar al acestei bănci. Salha este acuzat de fraude și prezentare de bilanțe de conturi false. Un ordin de arestare împotriva lui fusese emis de parchetul general al Libanului în cursul lunii ianuarie dar, intruct în acea perioadă s-a desfășurat o sesiune extraordinară a parlamentului, Salha, care este deputat, a beneficiat de imunitatea parlamentară. Odată cu încheierea sesiunii parlamentului, la 1 februarie, imunitatea sa parlamentară a încetat în mod automat.

RELUAREA TRATATIVELOR GRECO-TURCE

● PRIMUL MINISTRU al Greciei, I. Paraskevoopoulos, a declarat presei la sfîrșitul reuniunii Consiliului de Coroană, că tratativele greco-turce asupra problemelor cipriote, vor fi reluate la nivelul miniștrilor de externe al celor două țări. Toți participanții la această ședință, a subliniat primul ministru grec, inclusiv președintele Ciprului, Makarios, au aprobat această hotărîre.

Țigări și... profituri

Otensiva mondială împotriva fumatului, campania împotriva tutunului ca generator al cancerului pulmonar și al bolii coronariene, l-a pus pe gînduri nu numai pe cei mai pasionați fumători, dar chiar și pe cei ce profită cel mai mult de pe urma acestui dăunător obicei: marile companii producătoare de țigări și țigaretete. Președintele, marivă fabricanților care se tem că afit de mulți oameni vor renunța la fumat încît producția va trebui să scadă catastrofal, își retrag încetul cu încetul capitalurile din industria de țigaretete, investindu-le în alte ramuri de producție. În Anglia, cel mai mare producător de tutun, „British American Tobacco” (uzine în 56 de țări, cu o cifră totală de afaceri de cea. 6 miliarde franci francezi anual), a început tratative pentru achizi-

ționarea principalei societăți engleze de produse cosmetice, „Yardley and Co” (50% din acțiunile a acestei societăți sînt deținute de familia Gardner). Dar „Yardley” nu este unica țintă a lui „British American Tobacco”, care s-a încercat mai de mult cu industria de cosmetice acaparînd controlul asupra fabricii de parfumi „Lenthem” și după ultimele informații, „B.A.T.” privește cu mult interes și spre alte întreprinderi din aceeași ramură de producție. Fenomenul este de parte de a fi singular. „B.A.T.” este la rîndul ei controlată de o altă mare companie: „Imperial Tobacco”, iar „Imperial Tobacco” sînt dispuși să o abandoneze în grabă, înseamnă că s-ar putea ca fumatul să înceteze de a mai fi rentabil.

EM. RUCAR

Revizuirii la Bogota

matice președintele Restrepo — să slăbim strînsarea controlului străin care asfixiază economia noastră”. Care este semnificația exactă a unor asemenea luări de poziție, e dificil de sesizat. Dar faptul că, în cercurile guvernamentale columbiene se fac auzite aceste noi, neobișnuite și nemîntînite în trecut, măsoară furta mișcării de promovare a independenței și suveranității naționale.

„Nu vom îngădui ca în numele principiului apărării intereselor private să fie permisă lezarea intereselor naționale de către conernele străine... Aceasta este valabil, în primul rînd, în exploatarea petrolului nostru”.

Cuvintele acestea care au provocat un rictus nervos în unele birouri ale concernelor petroliere americane, aparțin președintelui recent ales al Columbia Lleras Restrepo. Luarea de poziție a președintelui columbian, în fața Congresului sindicatelor catolice desfășurat săptămîna trecută la Bogota, reflectă amploarea și forța curentului îndreptat spre apărarea bogățiilor naționale ale țării, și înainte de toate, a bogățiilor petroliere.

Cîteva monopoluri străine, îndeosebi nord-americane, și-au instaurat dominația absolută asupra industriei petroliere columbiene, care constituie baza economiei țării. Pînă nuza pe principalele zăcăminte de petrol (numai International Petroleum Company posedă în Columbia 1 milion de hectare terenuri petroliere), societățile străine exploatează în mod prădalnic rezervele de petrol, irosesc cantități uriașe de țței și gaze, lasă în părăsire sondele de îndată ce pro-

Columbia nu făcut și fac tot ce le stă în putință pentru a împiedica activitatea lui Ecopetrol. În 1965, de pildă, sub presiunea noilor societăți străine interesate în exploatarea petrolului columbian, Banca internațională de reconstrucție și dezvoltare, a refuzat să acorde societății columbiene credite necesare pentru dezvoltarea producției naționale. În prezent, printr-o politică de stocare și de prelucrare foarte lentă a cantităților de pe-

trol furnizate de Ecopetrol, concernele petroliere caută să limiteze activitatea de extracție a societății columbiene și dacă s-ar putea, s-o înăbușe cu totul.

Forțele patriotice din Columbia, cer cu insistență, naționalizarea industriei petrolului. Un proiect de rezoluție în această problemă a fost prezentat la începutul anului în curs, Camerei deputaților din Congresul columbian. În același timp, potrivit declarațiilor